

Nu este greu să ne imaginăm cât de straniu și strident a sunat la urechile conducătorilor bisericii din 1950 protestul fraților Wieland și Short. Cine erau acești tineri misionari din Africa, și ce argumente aveau ei să acuze biserica lui Hristos că se închină lui Baal? Cum să fie vorbitorii de la acea sesiune „actori spiritualiști,” când bunii frați predicaseră doar neprihănirea prin credință și devoțiunea autentică pentru Hristos?

În plus, biserica se dezvolta numeric într-un ritm fără precedent; nu era aceasta dovada că Dumnezeu binecuvântează lucrarea și pe lucrători? Un gest de o asemenea îndrăzneală, la acest nivel, era nemaiauzit, și frații nu știau ce să creadă.

Au cerut autorilor protestului să arate, într-un material scris, care sunt nemulțumirile lor, și ce argumente au pentru a susține asemenea acuzații uluitoare. Așa se face că frații Wieland și Short au pregătit un manuscris de două sute de pagini, pe care l-au înmănat fraților din conducerea bisericii. Era o uriașă compilație de citate din Spiritul Profetiei, prin care autorii dovedeau că biserica a respins solia neprihănirii lui Hristos, în 1888, și astfel a ajuns să îmbrățișeze conceptele populare despre îndreptățire, neprihănire și sfințire.

Dacă „Hristos a fost răstignit în persoana solilor Săi,” dacă „Duhul Sfânt a fost insultat,” dacă poporul a repetat la Minneapolis „revolta lui Core, Datan și Abiram,” dacă „biserica și-a schimbat conducătorul și se îndreaptă spre Egipt,” așa cum declară inspirația fără nicio ezitare, nu este firesc să ne întrebăm cine este acest hristos pe care îl onorăm, dar care nu poate da ploaia?

Acestea erau întrebările fraților Wieland și Short, iar propunerea lor era o simplă și serioasă chemare de reexaminare a tragicului episod din 1888.

Frații au citit manuscrisul, dar au respins categoric toate concluziile lui. Pentru ei era inacceptabilă sugestia că un hristos fals s-ar fi putut infiltra în credința și predicarea noastră. Ca și împăratul lui Israel, care a tăiat cu briceagul cartea lui Ieremia și a aruncat-o în foc, liderii noștri din 1950 nu puteau concepe că pot fi păcăliți de Baal la fel de ușor ca și generații întregi ale poporului ales din vechime.

Au cerut fraților Wieland și Short să nu distribuie manuscrisul lor și să înceteze orice discuție asupra acestui subiect neplăcut în biserică.

Au respectat decizia fraților conducători. Au plecat în Africa, la posturile lor, lăsând cauza aceasta în mâinile instanței imediat superioare, Judecătorul divin.

Dar s-a întâmplat că manuscrisul lor nu a ajuns să adune praf pe vreun raft al arhivelor denominaționale. O soră care lucra ca secretară la sediul Conferinței Generale a găsit manuscrisul, l-a citit, și a fost uimită de uriașa colecție de pasaje din Ellen White

care vorbeau despre un eveniment tragic al istoriei noastre recente. A multiplicat acel exemplar și l-a oferit prietenilor ei apropiați. Aceștia au fost la fel de impresionați, și au alcătuit un grup de studiu în care să verifice susținerilor celor doi misionari din Africa.

Concluzia lor a fost că avertizările fraților Wieland și Short sunt corecte, serioase, puternic sprijinite de inspirație, și că biserica are dreptul să știe ce s-a întâmplat în 1888. Au multiplicat manuscrisul și l-au împrăștiat în biserica mondială. El a constituit baza pentru ceea ce a devenit mai târziu renumita lucrare intitulată „1888 Reexaminat.”

Teza cărții „1888 Reexaminat” stă în picioare până în ziua de astăzi, deși a fost combătută de fiecare generație de lideri veniți la cârma Conferinței Generale. Stă în picioare, sprijinită de declarațiile inspirate că Hristos a fost răstignit în 1888, în intenția Lui de a revărsa peste poporul Său puterea fără precedent a Duhului în Ploaia Târzie.

Stă în picioare, ca o dovadă de netăgăduit că poporul nostru a părăsit locul privilegiat unde trebuia să aibă loc Nunta, și s-a întors la picioarele tronului părăsit de Hristos, de pe care Satana suflă influența lui nesfântă, lumină și putere pentru o spiritualitate contrafăcută.

Frații Wieland și Short s-au întors în Africa, fără să știe că avertizarea lor a fost dezgropată din sertarele oficiale, și că a ajuns în mâinile poporului și ale corpului pastoral. Nu știau că a ajuns în mâinile fratelui Andreasen, sau la Avondale College, în Australia, în mâinile lui Robert Brinsmead și Desmond Ford. Nu aveau habar de rolul hotărâtor pe care îl va juca ea în traseul pe care bătrâna corabie a Sionului avea să-l urmeze în anii 50, și nici de revoluția teologică pe care urma să o producă în anii 60. Ei și-au făcut datoria și s-au retras din luminile rampei.

1888 Reexaminat este cea mai serioasă cronică a istoriei denominaționale din 1888 încoace. Ea trasează precis – sprijinită pe declarațiile indubitabile ale inspirației – drumul sinuos pe care acest popor l-a urmat, de la granițele Canaanului ceresc, în 1888, și până astăzi. Avertizarea că Hristos a fost înlocuit cu Baal sună astăzi la fel de tare la urechile bisericii mondiale, și va suna până când o generație se va întreba serios de ce Ploaia promisă nu se revărsa peste câmpiile uscate ale bisericii Laodicea. Abia atunci vom înțelege că hristosul ecumenic pe care l-am îmbrățișat nu poate da ploaie, și că acesta este motivul pentru care lucrarea lui Dumnezeu și marea controversă nu se pot încheia.

Sigur, va fi umilitor, ne va duce direct la sac și cenușă, așa cum spune Domnul în Isaia, dar nu aceea este exact poziția în care va fi sănătos să ni se ofere o cunună împărătească, o haină albă, și mir de nard curat?

Protestul fraților Wieland și Short din 1950, urmat imediat de manuscrisul lor înmânat Conferinței Generale, este un punct de hotar în istoria mării controversă, și trebuie notat, căci el va juca un rol important în marile decizii pe care teologii noștri urmau să le ia în acei ani de mare confuzie. Dar despre aceasta, în episodul următor.
